

Mevlid-i Nebi

إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا

“Şüphesiz Allah ve melekleri Peygamber’e salât ediyorlar. Ey iman edenler! Siz de ona salât edin, selam edin.” (Ahzâb, 33/56)

Salat olsun Kâinatın Efendisine,
Salat olsun Allah’ın kutlu elçisine,
Salat olsun Hatemenneyyîne...
Selam olsun âlîne ve ashabına..
Essalâtü vesselâmu aleyke Yâ Rasûlallâh
Essalâtü vesselâmu aleyke Yâ Habîbellah
Essalâtü vesselâmu aleyke Yâ Seyyidel evvelîne
vel-Ahirîn...

Önümüzdeki Salı’yı Çarşamba’ya bağlayan gece, Rebîü’l-evvel ayının on ikinci gecesidir. Âlemlere rahmet olarak gönderilen Peygamber Efendimiz Hz. Muhammed Mustafa (s.a.s)’in dünyayı teşriflerinin yıl dönümüdür.

İslâm dünyası Rebîü’l-evvel ayının on ikinci gecesini Mevlid-i Nebi yani Rasûlüllah (s.a.s)’in doğum yıldönümü olarak tebrik eder.

Pazartesi Günü Ayrıntısı

İbn-i Abbâs’tan (r.a) şöyle rivayet edilmiştir:

“Peygamber, pazartesi günü doğdu, pazartesi günü peygamber oldu, pazartesi Mekke’den Medine’ye hicret etti, pazartesi günü Medine’ye vardı, pazartesi günü vefat etti.

Pazartesi günü (Kâbe’de hakemlik yaparak) Hacer-i Esved’i yerine koydu. Pazartesi günü Bedir zaferini kazandı. Pazartesi günü الْيَوْمَ أَكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ ‘Bugün size dininizi tamamladım.’ (Mâide, 5/3) ayeti nazil oldu.”
(Ahmed, I, 277; Heysemî, I, 196)

Rasûlullah (s.a.s)’in Doğumu

Bir gün Ashab-ı kiram Rasûlullah (s.a.s)’den hayatının ilk günlerini anlatmasını rica etmişler, O da şöyle buyurmuştu:

“Ben, atam Hz. İbrahim’in duası, kardeşim Hz. İsa’nın müjdesi, annem Âmine’nin rüyasıym, annem bana hamile olduğu sırada bir rüya görmüştü: İçinden bir nur çıkmış ve bu nur Suriye’deki sarayları aydınlatmıştı.”
(Müsned, 4/127, 128, 5/262; Hâkim, el-Müstedrek, 2/656)

Hız. İbrahim ile oğlu Hz. İsmail’in yapmış oldukları dualar bu gece gerçekleşmiş oldu. Kur’an-ı Kerim’de anlatıldığına göre Hz. İbrahim ile oğlu Hz. İsmail, Kâbe’yi inşa ederlerken şöyle dua etmişlerdi:

وَإِذْ يَرْفَعُ إِبْرَاهِيمُ الْقَوَاعِدَ مِنَ الْبَيْتِ وَإِسْمَاعِيلُ رَبَّنَا تَقَبَّلْ مِنَّا إِنَّكَ أَنْتَ السَّمِيعُ الْعَلِيمُ

“Hani İbrahim, İsmail ile birlikte evin (Kâbe’nin) temellerini yükseltiyor, ‘Ey Rabbimiz! Bizden kabul buyur! Şüphesiz sen hakkıyla işitensin, hakkıyla bilensin’ diyorlardı.
(Bakara 2/127)

رَبَّنَا وَاجْعَلْنَا مُسْلِمِينَ لَكَ وَمِنْ ذُرِّيَّتِنَا أُمَّةً مُسْلِمَةً لَكَ
وَارِنَا مَنَاسِكَنَا وَتُبْ عَلَيْنَا إِنَّكَ أَنْتَ التَّوَّابُ الرَّحِيمُ

‘Rabbimiz! Bizi sana teslim olmuş kimseler kıl. Soyumuzdan da sana teslim olmuş bir ümmet kıl. Bize ibadet yerlerini ve ilkelerini göster. Tövbemizi kabul et. Çünkü sen, tövbeleri çok kabul edersin, çok merhametli olansın.’ (Bakara 2/128)

رَبَّنَا وَابْعَثْ فِيهِمْ رَسُولًا مِنْهُمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِكَ
وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَيُزَكِّيهِمْ إِنَّكَ أَنْتَ الْعَزِيزُ
الْحَكِيمُ

‘Rabbimiz! İçlerinden onlara bir peygamber gönder; onlara âyetlerini okusun, kitabı ve hikmeti öğretsin ve onları her kötülükten arındırsın. Şüphesiz, sen mutlak güç sahibisin, hüküm ve hikmet sahibisin.’” (Bakara 2/129)

Hz. İsa (a.s) da şu müjdeyi vermişti:

وَإِذْ قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ
إِلَيْكُمْ مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرَةِ وَمُبَشِّرًا بِرَسُولٍ يَأْتِي
مِنْ بَعْدِي اسْمُهُ أَحْمَدُ

“Ey İsrailoğulları, ben size Allah’ın elçisiyim, benden önce gelen Tevrat’ı doğrulayıcı ve benden sonra gelecek Ahmet adında bir

Peygamberi de müjdeleyici olarak geldim, demişti.” (Saf 61/6)

Annesi Hz. Âmine’nin Rüyası

Annesi Hz. Âmine, Rasûlullah (s.a.s)’e hâmile olduğunun ilk günlerinde bir rüya gördü. Rüya da kendisine:

“Ey Âmine! Sen bu ümmetin efendisine hâmilesin! Dünyayı şereflendirdiği zaman: ‘Her hasetçinin şerrinden O’nu tek olan Allah’a havale ederim!’ diye dua et ve O’na ‘Muhammed’ ismini ver!’” diye seslenildiğini işitti.” (İbn-i Hişâm, I, 170)

Yahudi Doğum Haberini Verdi

Hız. Âişe (r.a)’ın anlattığına göre Mekke’de ticaretle meşgul olan bir Yahûdî, Rasûlullah (s.a.s)’in doğduğu gece, Allah Rasûlü’nün dünyayı teşrifinin alâmeti olan yıldızın doğduğunu görmüş, Kureyş meclislerinden birine giderek:

“Ey Kureyşliler! İçinizde bu gece çocuğu doğan var mı?” diye sormuştu.

“Vallâhi bilmiyoruz!” denilmesi üzerine Yahûdî:

“Ey Kureyş cemaati! Size söylediğim şeyi iyi belleyiniz! Bu gece âhir zaman ümmetinin peygamberi doğmuştur. Onun iki kürek kemiği arasında, üzerinde tüyler bulunan siyah sarı karışımı bir ben vardır.” dedi.

Meclistekiler, Yahûdî’nin söylediklerine hayret ederek dağıldılar. Evlerine varınca Yahûdî’nin sözlerini ailelerine anlattılar.

Bir kısmının ailesi:

“Abdullah’ın bir oğlu doğdu. O’na Muhammed ismini verdiler!” dedi. Bunun üzerine onlar Yahûdî’nin evine gidip:

“Mekke’de bir çocuk doğmuş, haberin var mı?” dediler. Yahûdî:

“Ben size haber verdikten sonra mı yoksa önce mi?” diye sordu.

“Önce doğmuş, ismi de Ahmed!” dediler.

İsteği üzerine onu Hz. Âmine’nin evine götürdüler. Hz. Âmine mübarek oğlunu onlara gösterdi. Yahûdî, Rasûlüllah (s.a.s)’in sırtındaki nübüvvet mührünü görünce bayıldı. Ayıldığı zaman, kendisine:

“Ne var ne oldu?” dediler. Yahûdî:

“Vallâhi artık İsrâîloğulları’ndan peygamberlik gitti! Ellerinden Kitap da gitti! Son peygamberin, İsrâîloğulları’nı öldüreceği ve din adamlarının itibarını düşüreceği yazılıdır. Araplar nübüvvetle büyük bir izzet ve şerefe erecekler. Ey Kureyş cemaati! Sevininiz, vallâhi siz, haberi doğudan batıya kadar ulaşacak bir kuvvete mâlik olacaksınız!” dedi. (İbn-i Sa’d, I, 162-163; Hâkim, II, 657/4177)

O’nun Doğumuyla

Rasûlüllah (s.a.s)’in doğumuyla fazilet güneşi de doğmuş, hidayet nuru dünyayı aydınlatmış, insanlığa Allah’ın en büyük nimetlerinden biri ikram edilmişti.

Bu husus Kur'an-ı Kerim'de şöyle ifade buyrulmaktadır:

لَقَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ إِذْ بَعَثَ فِيهِمْ رَسُولًا مِنْ
أَنْفُسِهِمْ يَتْلُوا عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ
وَالْحِكْمَةَ وَإِنْ كَانُوا مِنْ قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُبِينٍ

“Ant olsun, Allah, mü'minlere kendi içlerinden; onlara ayetlerini okuyan, onları arıtıp tertemiz yapan, onlara kitap ve hikmeti öğreten bir peygamber göndermekle büyük bir lütufta bulunmuştur. Oysa onlar, daha önce apaçık bir sapıklık içinde idiler.” (Al-i İmrân 3/164)

Ayet-i Kerime'den de anlaşılacağı üzere cahiliye döneminde insanlık değerini yitirmişti. O dönemde;

- İnsanlar Allah'a varan yoldan uzaklaşmış,
- Küfür ve zulüm insanların kalbini esir almış,
- Hayrın yerini şer işgal etmişti.
- İnsanlarda ahlakî yapı yok olmuştu.
- Erdemlik ayaklar altına alınmıştı.
- Sosyal hayat erozyona uğramıştı.
- Kadınlar üçüncü sınıf muamelesi görüyor, eşya gibi alınıp satılıyordu.
- Şefkat ve merhamet sadece dillerdeydi. Kalplere tesir etmiyordu.
- Haklı olmak için güçlü olmak gerekiyordu. Güçlü olmayanlar haklı da olsa zulme maruz kalıyordu.

Cahiliye döneminin o karanlık günlerini karanlık perdesini yırtmak için mücadele eden Cafer-i Sadık'tan dinleyelim.

Mekke'de gördükleri zulüm ve işkence yüzünden Habeşistan'a göç etmek zorunda kalan ilk Müslümanlar Habeş kralına hicrete mecbur olduklarının sebeplerini Cafer-i Sadık şöyle anlatıyordu:

“Ey hükümdar, biz cehalet içinde yaşayan bir millet idik, putlara tapı-- yor, lâşe yiyorduk. Fuhuş yapıyorduk. Akraba ile münasebeti kesiyor, komşularımıza kötülük yapıyorduk. Kuvvetli olanımız zayıf olanı eziyordu. Biz toplum olarak bu halde yaşarken Allah Teâlâ bize acıdı, lütfederek içimizden birini Peygamber gönderdi. Soyu, iffeti ve dürüstlüğü hepimizce bilinen birisi. O, bizi yalnız Allah'a ibadet etmeye çağırdı. Atalarımızın tapına geldikleri ağaç ve taş parçalarını terk etmemizi söyledi. Bize doğru söylemeyi, emanete ve akrabalık bağlarına riayet etmeyi komşularla güzel geçinmeyi, kan dökmekten ve haram olan şeylerden sakınmayı öğütledi. Bizi fuhuştan, yalandan, yetim malı yemekten, namuslu kadınlara iffetsizlik iftirasında bulunmaktan uzak durmayı emretti. Allah'a ibadet edip O'na hiçbir suretle ortak koşmamayı emretti. Namaz kılmaya, sadaka vermeye ve iyilik yapmaya bizi çağırdı.

Biz de ona inandık, getirdiği dini kabul ettik. Onun haram dediğini haram bildik, helâl dediğini helâl tanıdık. Bundan dolayı içinde yaşadığımız her yönü ile kokuşmuş toplum bize düşman kesildi, eziyet ve işkence yapmaya başladı. Bu sebeple biz de hicret ederek ülkenize geldik.” (İbn Hişam, c. 1, s. 336)

Rasûlullah (s.a.s)’in Doğumu Öncesi Mekke

1- Bu dönem “Cahiliye Dönemi” diye adlandırılır. Cahiliyeden maksat, insanların hak ve hakikatten uzaklaşması, Allah’ın tayin etmiş olduğu sitemin insanlar eliyle bozulmasıdır.

2- Mekkeliler, Hz. İbrahim’den kendilerine gelen dinin tahrif edilmiş haliyle uygulamaya çalışıyorlardı.

3- Mekke’de müşriklerin hâkim olduğu bir yapı vardı.

4- İnsan öldürmek sıradan bir durumdu. Hatta bazen övgü sebebiydi.

5- Kadınlar hak ve mirastan mahrumdu. Bazen kadınlar mirasa konu oluyordu.

6- Kız çocuklarına sahip olmak utanç sebebiydi.

وَإِذَا بُشِّرَ أَحَدُهُمْ بِالْأُنْثَىٰ ظَلَّ وَجْهُهُ مُسْوَدًّا وَهُوَ كَظِيمٌ

“Onlardan biri, kız ile müjdelendiği zaman içi öfke ile dolarak yüzü simsiyah kesilir!

يَتَوَارَىٰ مِنَ الْقَوْمِ مِنْ سُوءِ مَا بُشِّرَ بِهِ أَيُمْسِكُهُ عَلَىٰ هُونٍ
أَمْ يَدُسُّهُ فِي التُّرَابِ أَلَا سَاءَ مَا يَحْكُمُونَ

Kendisine verilen kötü müjde (!) yüzünden halktan gizlenir. Şimdi onu, aşağılanmış olarak yanında tutacak mı, yoksa toprağa mı gömecek? Bak, ne kötü hüküm veriyorlar!” (Nahl 16/58-59)

7- Fuhuş o kadar çoktu ki doğan çocukların babası bazen tahmini olarak tespit ediliyordu.

8- Alkol tüketimi ve kumar had safhadaydı.

9- Ticaret kervanları soyuluyor, zorba ve zalimlerin yaptıkları yanına kalıyordu.

Zulmün ve ahlaksızlığın zirve yaptığı bir dönemde Rebîü'l-evvel ayının on ikinci gecesinde bir güneş doğdu. Allah Teâlâ'nın ifadesiyle;

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ

“Biz Seni ancak alemlere rahmet olarak gönderdik” (Enbiyâ, 21/107)

O insanlığa rahmettir.

O insanlığa nurdur.

O insanlığa Allah Teâlâ'nın lütfudur.

لَقَدْ مَنَّ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ إِذْ بَعَثَ فِيهِمْ رَسُولًا مِّنْ أَنفُسِهِمْ يَتْلُو عَلَيْهِمْ آيَاتِهِ وَيُزَكِّيهِمْ وَيُعَلِّمُهُمُ الْكِتَابَ وَالْحِكْمَةَ وَإِن كَانُوا مِن قَبْلُ لَفِي ضَلَالٍ مُّبِينٍ

“İçlerinden, kendilerine Allah'ın ayetlerini okuyan, kendilerini temizleyen, kendilerine kitap ve hikmeti öğreten bir peygamber göndermekle Allah, Müminlere büyük bir lütufta bulunmuştur. Hâlbuki onlar önceleri apaçık bir sapıklık içindeydiler.” (Ali-İmran 2/164)

O Davetçidir

Rasûlüllah (s.a.s) insanları karanlıktan aydınlığa çağıran bir davetçidir.

وَدَاعِيًا إِلَى اللَّهِ بِإِذْنِهِ وَسِرَاجًا مُنِيرًا

“Allah’ın izniyle bir dâvetçi ve nur saçan bir kandil...” (Ahzâb, 33/46)

O Rol Modeldir

Rasûlüllah (s.a.s), insanların örnek alabileceği en müstesna şahsiyettir. Zira Allah Teâlâ Rasûlüllah (s.a.s)’in rol model olduğunu insanlığa bildirmektedir.

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَالْيَوْمَ الْآخِرَ وَذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا

“Gerçekten sizin için, Allah'a ve Ahiret gününe kavuşmayı umanlar ve Allah'ı çok zikredenler için Allah'ın Rasûlü'nde çok güzel bir örnek vardır.” (Ahzab, 33/21)

Rasûlüllah (s.a.s) bir insandır ama özel bir insandır. Şairin ifade ettiği gibi;

مُحَمَّدٌ بَشَرٌ لَا كَالْبَشَرِ بَلْ هُوَ كَالْيَاقُوتِ بَيْنَ الْحَجَرِ

“Muhammed bir beşerdir. Fakat o, diğer insanlar gibi değildir. O, taşlar arasında yakut gibidir.”

Kim Rasûlüllah (s.a.s)’i anlatırsa anlatsın, O’nu tam anlamıyla anlatamaz.

Hassan b. Sabit der ki:

وَمَا مَدَحْتُ مُحَمَّدًا بِمَقَالَتِي وَلَكِنْ مَدَحْتُ مَقَالَتِي بِمُحَمَّدٍ

“Ben sözlerimle Muhammed (s.a.s)’i övmedim. Fakat onunla sözlerimi methettim.”

وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا كَافَّةً لِلنَّاسِ بَشِيرًا وَنَذِيرًا وَلَكِنَّ أَكْثَرَ
النَّاسِ لَا يَعْلَمُونَ

“Biz seni, bütün insanlara, ancak müjdeleyici ve uyarıcı olarak gönderdik; fakat insanların çoğu bunu bilmezler.” (Sebe 34/28)

Rol model alınacak insan iyi tanınmalıdır.

Elektrik arızası olunca bilenden istifade edilir.

Ütü arızalanınca kaportacıya götürülmez.

Bina inşa ederken mimardan bilgi alınır.

İslâm öğrenilirken de rol model olan Rasûlullah (s.a.s)’den istifade edilir.

Rol Model Seçilen Örnek Alınır

Müslüman, hangi makam, statü, konum ve mevkide olursa olsun Rasûlullah (s.a.s)’i örnek olarak almalıdır:

Bir eğitimci olarak, bir anne-baba olarak, bir lider-yönetici olarak, tüccar olarak vb.

Müslüman, Rasûlullah (s.a.s)’in hem şekli yönünü hem de ahlaki yönünü örnek almalıdır.

Onun gibi baba, onun gibi eş, onun gibi komşu, onun gibi vatandaş, kısacası onun gibi insan olmaya çalışmalı, bu gayretini de kemale erdirmelidir. Bu yapıldığında insan hayatında bir değişim göze çarpacaktır.

Hz. Peygamber (s.a.s) şöyle buyurmuştur:
“Size iki şey bırakıyorum. Bunlara uyduğunuz müddetçe asla sapıtmayacaksınız: Allah'ın Kitap'ı ve Rasûlü'nün sünneti...” (Tirmizî, Menâkıb: 31; Müsned, 3:14, 17, 26)

Rasûlullah (s.a.s)'ın Sünnetlerinden

Meşru her işe besmele ile başlardı,
El-Emîn'di.

Affetmeyi severdi.

Emanete hıyanet etmezdi.

Kötü söz söylemezdi.

İlme önem verir, ilimle uğraşanlara destek verirdi.

Komşu ilişkilerinde değer verirdi.

Herkesi selam verirdi.

Evine girerken selam verirdi.

Hayrı ve iyiliği tavsiye ederdi...

Ayıpları yüze vurmazdı.

İnsanlar arasında ayrım yapmazdı.

Temizdi, temizliğe önem verirdi.

Çocukları ihmal etmezdi.

Hasta ziyaretinde bulunurdu.

Misafire ikram ederdi.

Muhatablarına tebessümle bakardı.

Nimetlere şükrederdi

Yoksullara yardım ederdi.

Verdiği sözü yerine getirirdi.

Tüm canlılara merhamet ederdi.

مَنْ أَحْيَا سُنَّتِي فَقَدْ أَحَبَّنِي وَمَنْ أَحَبَّنِي كَانَ مَعِيَ فِي الْجَنَّةِ

“Kim benim sünnetimi ihya ederse beni sevmiş olur. Beni seven de cennette benimle beraber olur.” (Tirmîzi, Sünen, İlim, 39/16)

Sünneti Uygulamak

Rasûlullah (s.a.s)’in sünnetine uymak onu sevmek demektir. Rasûlullah (s.a.s)’i sevmek de dini bir yükümlülüktür.

Kuran’ı Kerim’de bu husus şöyle anlatılır:

قُلْ إِنْ كُنْتُمْ تُحِبُّونَ اللَّهَ فَاتَّبِعُونِي يُحْبِبْكُمُ اللَّهُ
وَيَغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ

“(Resûlüm!) De ki: Eğer Allah’ı seviyorsanız bana uyunuz ki, Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah bağışlayandır, çok merhamet edendir.” (Al-i İmran, 3/31)

Hadis-i şerifte şöyle buyrulur:

لَا يُؤْمِنُ أَحَدُكُمْ حَتَّىٰ أَكُونَ أَحَبَّ إِلَيْهِ مِنْ وَالِدِهِ وَوَلَدِهِ
وَالنَّاسِ أَجْمَعِينَ

“Sizden biriniz, beni anasından-babasından, çoluk-çocuğundan ve bütün insanlardan daha çok sevmedikçe iman etmiş olmaz.” (Buhâri, İman 8; Müslim, İmân 70)

Peygambere İtaat Zorunluluktur

Peygamber olmadan dinin insanlara öğretilmesi mümkün değildir. Hz. Peygamber olmadan da İslâm dininin doğru bir şekilde insanlığa aktarılmasını düşünmek son derece yanlıştır.

Peygamberlerin tebliğ ve tebyin görevleri vardır.

Rasûlüllah (s.a.s), bir taraftan Kur'an'ı tebliğ etmiş, diğer taraftan onu açıklamış ve uygulamaya koymuştur.

Peygamber'e uymak ve itaat etmek şarttır.

Kur'an-ı Kerim'de şöyle buyrulur:

مَنْ يُطِيعِ الرَّسُولَ فَقَدْ أَطَاعَ اللَّهَ

“Kim Peygambere itâat ederse, gerçekte Allah'a itâat etmiştir.” (Nisa, 4/80)

وَمَا آتَاكُمُ الرَّسُولُ فَخُذُوهُ وَمَا نَهَاكُمْ عَنْهُ فَانْتَهُوا

“Peygamber size neyi getirmiş ve emretmişse, onu alın (yapın); neyi yasaklamış ise, ondan sakının.” (Haşr, 59/7)

Rasûlüllah (s.a.s) şöyle buyurmaktadır: **“Dinin elden çıkışı sünnetin terkiyle başlar. Halat nasıl lif lif kopup parçalanırsa, din de sünnetin birer birer terkedilmesiyle ortadan kalkar.”** (Dârimî, Mukaddime 16)

Sünneti devre dışı bırakma çabası bir projenin ürünüdür. Ve bugün dünya genelinde bu proje uygulanmaktadır.

Peygambere İtaatin Mükafatı Cennettir

تِلْكَ حُدُودُ اللَّهِ وَمَنْ يُطِيعِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ يُدْخِلْهُ جَنَّاتٍ
تَجْرِي مِنْ تَحْتِهَا الْأَنْهَارُ خَالِدِينَ فِيهَا وَذَلِكَ الْفَوْزُ الْعَظِيمُ
{13} وَمَنْ يَعْصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَتَعَدَّ حُدُودَهُ يُدْخِلْهُ نَارًا
خَالِدًا فِيهَا وَلَهُ عَذَابٌ مُهِينٌ {14}

“İşte bütün bu hükümler, Allah'ın koyduğu hükümler ve çizdiği sınırlardır. Kim Allah'a ve Peygamberine itaat ederse Allah onu altlarından ırmaklar akan cennetlere koyar. Onlar, orada ebedî olarak kalacaklardır. İşte büyük kurtuluş budur. Kim de Allah'a ve Peygamberine isyan eder ve Allah'ın koyduğu sınırları aşarsa Allah onu da ebedî kalacağı cehennem ateşine koyar. Onun için alçaltıcı bir azap vardır.” (Nisa, 4/13-14)

Mevlid-i Nebi'nin hayırlara vesile olmasını diler, cumanızı tebrik ederim.

